

Останаха си готови само едни хайдути и кесаджии. Слѣдъ съвѣщаваніе какво трѣбва за възстаніето, за борбата и за побѣдата, рѣшиха едногласно: пари, пари и пари. Вслѣдствие на което распратиха по всички страни хайдутитѣ и кесаджиитѣ да събиратъ пари.

Така отиваха работитѣ въ България, когато въ Сливенъ празнуваха блѣскавата свадба на Елена, правнучката на старий нейковскій Стефанъ, съ Петра Катърджията, казашки векилъ — онбашия, уволненъ отъ военната служба по *мазбата* на сливенскій меджлисъ и по донесението на мютесарефъ — паша. Самъ мютесарифина се грижеше за тойзи бракъ, и такава мѣла се разнесе за него, щото Одринскій архиепископъ, като желаяше да се възползува отъ случайтъ да распространи до Сливенъ властѣта на грѣцката църква, отъ тамъ вече истикана, пристигна въ Ямболъ за да може при съдѣйствието на мютесарифина да се възползува отъ благоприятнитѣ обстоятелства. Мютесарифина отговори на писмото съ писмо, учтиво и любезно покани архиепископа при себе си на гости, но спорѣдъ мюсюлманскійтъ обичай, не пожела да се намѣсва въ християнскитѣ църковни работи. А пакъ чорбаджиатѣ, съ съгласието на жителитѣ му пратиха суровъ отговоръ: ако ти искашъ да дойдешъ у насъ като търговецъ, за царско здравіе, то въ Сливенъ за тебѣ ще се намѣрятъ довольно ханища, ела и търкувай; но ако ти се готвишъ да ни дойдешъ като владика отъ нашата църква, то знай, че у насъ нѣма рѣка за да те удавимъ, но за това пакъ има довольно каманіе за да те добиемъ по смъртъ и да те направимъ мѣченикъ, само не на пашата, а на грѣцката църква. Мѣдриитѣ владика повърва на думитѣ и не дойде, а свѣщенникъ Иванъ, Българинъ по кръвъ и по духъ, ученикъ и послѣдователъ на двамата Иларионовци, извърши обряда на вѣнчаніето и съедини рѣцѣтъ на брачушитѣ се.

Въ храмътъ Божий пламтятъ стотини восъчни свѣщи и горятъ стотини блѣдни кандила, които, като даваха